

2016. március 27. – Húsvétvasárnap, Urunk feltámadása

A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és hírül adta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudom, hova tették!” Péter és a másik tanítvány elindult, és a sírhoz sietett. Futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, és látta az otthagyt golycsleplet, de nem ment be. Közben odaért Simon Péter is. Ő is látta az otthagyt lepleket és a kendőt, amely Jézus fejét takarta. Ez nem volt együtt a leplekkel, hanem külön feküdt összehajtván egy helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Látta mindezt és hitt. Addig ugyanis még nem értették meg, hogy Jézusnak fel kellett támadnia a halálból.
Jn 20,1-9

Kedves Testvérek!

Húsvét titka mindent magába ölelő, az egész valóságnak ez ad értelmet. Ha ugyanis az egésznek nincs értelme, akkor az én kis életemnek sincs. De azt tapasztaljuk, hogy újra és újra nekiveselkedünk valami belső erőtől hajtva, hogy az életünket értelmes egészsé, egy művé alkossuk. Jézus szerint az egész valóság a szeretet műve. Következésképp, a szeretet nem csupán formálni tudja a valóságot, hanem ez maga a valóság.

A világ drámája abból fakad, hogy amiben nincs jelen a szeretet, az akar a valóság urának mutatkozni: az ördög, a sátán, a hazugság atyja. A hazugság egy alaptalan dolgot állít – ami nem igaz. Állításaival mindent széttördel, mindent elválaszt egymástól, magával hozva a hűtlenséget, a csalást, az árlást, a félelmet. A szeretetlenségben minden elveszíthető.

A félelem ereje átjárja a tanítványokat is, mert elveszítették Mesterüket. Ez a veszteség mindent megkérdőjelezett, alaptalanná tett. Márpedig ami alaptalan, az könnyen felejthető, a felejtés pedig maga a halál – amikor elfelejtöd a másikat, olyan, mintha nem is lenne.

A tanítványok félelemmel a szívükben kérdezik: vajon mi lesz? Minden, amit Jézustól hallottunk, amit tanított, amit élénk élt, azt elnyeli a halál?

Nagypénteken arról volt szó, hogy megtapasztalni a saját lelkünket azt jelenti: megszabadulni a halál félelmétől. Akik halál közeli állapotban, mintegy kívülről látták magukat, többé már nem félnek a haláltól. De Jézusnak más élménye volt a lélek tapasztalásáról. A Szentháromságban az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymásban élnek. Az isteni személyek nem egymással szemben állnak, hanem belülről ölelik egymást. Ezzel szemben mi a személyt mindig magunk előtt látjuk, találkozunk vele, szembe találjuk magunkat a másikkal. Ebből fakadóan mi úgy gondoljuk, hogy én én vagyok, te pedig egy másik személy, azaz a személyek mintha különálló lennének. Ezt a „távolságot” aztán

szeretben megpróbáljuk ledolgozni – közel kerülni egymáshoz. Jézus nem így él. Az Atya benne él, és ő az Atyában. A szőlőtő és a szőlővessző képével szemlélteti, hogy mit is jelent a személyek egymásban élése. Ezek a szegény, egyszerű (halász)emberek törték is a fejüket rendesen, de nem nagyon értették. Mint ahogy mi sem értjük, hogy te, aki velem szemben állsz, voltaképpen bennem élsz, én meg tebenned.

Legvégül pedig odaadja nekik önmagát az Eukarisztiában. Amikor rájuk hagyja magát ezekkel a szavakkal: „*Ezt cselekedjétek...*”, akkor arra hívja őket, hogy úgy éljenek, ahogy ő él. Aki eszi az én testemet, az belőlem (bennem) él, ahogy én az Atyában, az Atyából élek.

Jézus halála után az apostolok összeomlása leírhatatlan. Ezek után mit jelentett számukra a föltámadás? Magát az életet. A Föltámadott személye – Pál apostol megtérésénél ez világosan látható – nem csak szemben áll, de benne is él abban, akinek megmutatja önmagát. Aki zárt ajtókon tud belépni, az utat tud nyitni a bensőnkbe is.

Föltámadás nélkül Jézus szavai elméleti síkon mozognának, és legfeljebb addig juthatnánk, hogy az Igét – a Fiút, Jézus Krisztust – az Írás által magunkba fogadjuk. De Ő nem ezért jött. Ő be akarja teljesíteni az életünket. Márpedig a személy, csak személyes egységben tud kibontakozni és boldog lenni. A Föltámadott belénk akar költözni, bennünk akar élni. Ennek nem „szemléltető eszköze”, hanem tényleges megvalósulása történik az Eukarisztiában. A benne való hit megnyitja a lelkünket, (torkunkat = *nefes*-ünket), hogy bennünk élhessen.

Ezek után mi választhat el minket tőle? Lehetünk fogságban, börtönben, bárhol, mégis vele lehetünk. Belépve a szívünkbe, lelkünkbe, megnyitja a bensőnk, a rejtekünket, és vele vagyunk. Az ima, hozzá vezető úttá teszi egész lényünket.

Jézus ránk hagyta a szövetségét: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*” Olyan alapot teremtett az emlékezésnek, hogy soha ne lehessen őt elfelejteni. Az egyház minden nap újra és újra cselekvően megújítja az emlékezést, hogy el ne felejtjük, mennyire szeret minket. Azért cselekszünk, hogy belőle tudjunk élni, hogy úgy szeressünk, ahogy Ő szeretett minket.

Ez a *Lélektapasztalás*. Ez Húsvét misztériuma: érezzük, tapasztaljuk a bennünk élő Krisztust.

Amen.